

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Marciniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. P.

przeciwko **Spółka Akcyjna (...) – Spółka Komandytowa z siedzibą w B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 287.912,10zł (dwieście osiemdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset dwanaście złotych 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (przy czym za okres do 31 grudnia 2015 r. z ustawowymi odsetkami w rozumieniu art. 481 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2015 poz. 1830) od dnia 20 lutego 2013r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 28.873zł (dwadzieścia osiem tysięcy osiemset siedemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 czerwca 2013 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. P. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany Spółka Akcyjna (...) – spółka komandytowa z siedzibą w B. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 287.912,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie, a także koszty postępowania, w tym koszty zastępstwa prawnego w kwocie 14.400 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzi od pozwanego zapłaty ceny z tytułu sprzedaży pozwanemu materiałów budowlanych. Powód podniósł, że towary zostały pozwanemu wydane, a pozwany częściowo zapłacił za zakupiony towar. Kwota dochodzona pozwem zaś stanowi pozostałą do zapłaty cenę sprzedaży. Dodatkowo strona powodowa podkreśliła, że pozwany w umowie cesji wierzytelności przyszej uznał roszczenie powoda dochodzone w niniejszej sprawie.

Pismem z dnia 3 lipca 2013 roku powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 60 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z wydaniem odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców dotyczącego pozwanej spółki.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 4 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania i to w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo do wniesienia w tym terminie zarzutów.

Pismem z dnia 8 października 2013 roku (k. 127 akt), podpisanym przez prokurenta pozwanej spółki, pozwany złożył zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i odrzucenie pozwu z uwagi na zapis na sąd polubowny, ewentualnie o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że z dniem 18 października 2012 roku wygasł mandat jedyne go członka zarządu komplementariusza pozwanej spółki tj. B. S.. Podał, że z uwagi na powyższe zachodzi brak w składzie organu uprawnionego do działania za pozwanego.

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 roku Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 4 września 2013 roku (k. 163-165 akt).

W dniu 22 stycznia 2015 roku Sąd podjął zawieszony postępowanie, albowiem usunięte zostały braki w składzie zarządu komplementariusza pozwanego. Następnie w dniu 6 lutego 2015 r. Przewodniczący zarządził o doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej (k. 230, 238 akt).

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 27 lutego 2015 r. (k. 242 akt).

W dniu 13 marca 2015 r. (k. 243 akt) pozwany złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu tego pisma pozwany podniósł zarzut poddania sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Wskazał, że w świetle stosowanych przez pozwanego OWU, rozstrzygnięcie niniejszej sprawy oddane zostało sądowi polubownemu. Ponadto zaznaczył, że postanowienia OWU w sposób odmienny regulują terminy płatności roszczenia. Pozwany zaprzeczył, aby strony łączyły stosunki gospodarcze, a także aby osoba uprawniona do działania w imieniu pozwanego złożyła zamówienia powołane w pozwie. Zakwestionował również, aby strony uzgodniły cenę sprzedaży. Nadto zaprzeczył, aby osoby odbierające faktury i towar upoważnione były do działania za pozwanego. Ponadto wskazał, że w dacie wniesienia pozwu wygasł mandat członków zarządu powodowej spółki.

Powód ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, w piśmie datowanym na dzień 15 czerwca 2015 roku, podtrzymał w całości żądanie pozwu. Zaprzeczył istnieniu zapisu na sąd polubowny. Ponadto podał, że od dnia wytoczenia powództwa do chwili wniesienia pisma powodowa spółka nieprzerwanie posiadała organ uprawniony do jego reprezentacji.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2016 roku wydanym na rozprawie Sąd oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu (k. 320 akt).

Na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku pełnomocnik powoda cofnęła pozew w zakresie odsetek ustawowych, których domagał się w pozwie za okres do dnia 19 lutego 2013 roku, zrzekając się roszczenia w tej części (k. 317 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). W dacie wniesienia pozwu w skład zarządu powoda wchodziły dwie osoby: F. S. – pełniący funkcję prezesa zarządu oraz M. S.. Prezes zarządu powodowej spółki uprawniony był do jednoosobowej reprezentacji tej spółki.

Pozwany do czasu przekształcenia w spółkę komandytową prowadził działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Na mocy art. 552 k.s.h. w zw. z art. 551 § 1 k.s.h., pozwana spółka w dniu 19 kwietnia 2013 r. uległa przekształceniu w spółkę komandytową działającą pod firmą SPÓŁKA AKCYJNA (...) SPÓŁKA KOMANDYTOWA.

dowód: odpis z KRS powoda (k. 20-26 akt), odpis z KRS pozwanego (k. 27-31 akt), odpis pełny z (...) sp. z o.o. (k. 114-116 akt).

Powód i pozwana spółka przed jej przekształceniem prowadziły współpracę handlową. Powód sprzedawał pozwanemu materiały budowlane. W okresie od lipca 2012 roku do października 2012 roku strony zawarły szereg umów sprzedaży. W wyniku zawarcia każdej z nich powód obciążał pozwanego fakturami VAT, i tak:

- 1) w dniu 18 lipca 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 26.750,97 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 1 września 2012 roku,
- 2) w dniu 23 lipca 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 37.896,16 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 6 września 2012 roku,
- 3) w dniu 6 sierpnia 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 106.672,37 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 20 września 2012 roku,
- 4) w dniu 13 sierpnia 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 9.859,90 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 27 września 2012 roku,
- 5) w dniu 20 sierpnia 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 6.899,75 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 4 października 2012 roku,
- 6) w dniu 24 sierpnia 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 11.355,48 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 8 października 2012 roku,
- 7) w dniu 20 września 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 62.806,75 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 4 listopada 2012 roku,
- 8) w dniu 20 września 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 19.303,01 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 4 listopada 2012 roku,
- 9) w dniu 20 września 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 10.272,47 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 4 listopada 2012 roku,
- 10) w dniu 24 października 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1.878,21 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 8 grudnia 2012 roku,
- 11) w dniu 24 października 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1.552,01 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 8 grudnia 2012 roku,
- 12) w dniu 31 października 2012 roku fakturą VAT nr (...) opiewającą na kwotę 2.926,91 zł, z terminem płatności ustalonym na dzień 15 grudnia 2012 roku.

Powód dostarczył pozwanemu wszystkie towary objęte umowami sprzedaży, a pozwany przyjął je bez zastrzeżeń. Łączna kwota należności z tytułu zapłaty ceny za sprzedane towary, objęte wyżej wskazanymi fakturami VAT wyniosła 298.174 zł. Pozwany przed datą wytoczenia powództwa uiszczył na rzecz powoda część należności objętej fakturą VAT nr (...) w kwocie 9.000 zł, w konsekwencji do zapłaty z tytułu wskazanego rachunku pozostała kwota 17.750,97 zł, a także część należności objętej fakturą VAT nr (...) w kwocie 1.261,89 zł, w konsekwencji do zapłaty z tytułu wskazanego rachunku pozostała kwota 290,12 zł. Łącznie wierzytelność powoda wobec pozwanego z tytułu wymienionych faktur wynosi 287.912,10 zł.

dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 18 lipca 2012 roku (k. 34 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 23 lipca 2012 roku (k. 39 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 6 sierpnia 2012 roku (k. 44 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 13 sierpnia 2012

roku (k. 49 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 20 sierpnia 2012 roku (k. 55 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 24 sierpnia 2012 roku (k. 62-63 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 20 września 2012 roku (k. 68 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 20 września 2012 roku (k. 76-77 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 20 września 2012 roku (k. 83-84 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 24 października 2012 roku (k. 89 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 24 października 2012 roku (k. 94 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 31 października 2012 roku (k. 97 akt), zamówienia (k. 32,37, 42, 47, 52, 57, 66, 71, 80, 87, 92, 95 akt), dokumenty WZ (k. 33, 38, 43, 48, 53-54, 58-61, 67, 72-75, 81-82, 88, 93, 96 akt), wyciąg z rachunku bankowego powoda (k. 303 akt).

Po upływie terminów płatności powód, pismem z dnia 8 lutego 2013 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 287.912,10 zł, z tytułu należności objętych wyżej wymienionymi fakturami. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 15 lutego 2013 roku.

W efekcie powyższego strony, w dniu 19 lutego 2013 roku, zawarły umowę cesji wierzytelności. W umowie tej pozwany, reprezentowany przez prezesa zarządu – B. S. potwierdził, że do dnia zawarcia przedmiotowej umowy powód sprzedał mu materiały budowlane o łącznej wartości 298.173,99 zł. Ponadto na mocy umowy cesji wierzytelności pozwany zobowiązał się przenieść na rzecz powoda część przyszłej wierzytelności pieniężnej w kwocie 287.912,10 zł, która to wierzytelność miała mu przysługiwać od Gminy B.. Z chwilą zapłaty przez Gminę B. kwoty 287.912,10 zł lub części tej kwoty na rzecz powoda, zobowiązanie pozwanego względem powoda do zapłaty tej kwoty miało ulec zmniejszeniu o kwotę wpłaconą przez Gminę B.. Dodatkowo w § 1 ust. 3 umowy cesji strony ustaliły, że powód odstąpi od dochodzenia od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie zaległych należności pieniężnych od upływu ich terminów płatności do dnia podpisania przedmiotowej umowy.

Do dnia wydania wyroku pozwany nie uiszczył na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem, roszczenie powoda nie zostało również zaspokojone przez Gminę B..

dowód : wezwanie do zapłaty z dnia 8 lutego 2013 roku wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 100 -102 akt), umowa cesji wierzytelności z dnia 19 lutego 2013 roku (k. 102-107 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, na podstawie dokumentów dołączonych przez strony do akt sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron skutecznie zakwestionowana. Dokumenty dołączone do akt sprawy miały w przeważającej części charakter dokumentów prywatnych i stosownie do treści 245 k.p.c. stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. Natomiast dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania świadków J. Ł. i M. B. oraz nie zobowiązał pozwanego do złożenia dokumentów, o których mowa w punkcie 4 pozwu, albowiem wnioski te zostały cofnięte przez pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 17 marca 2016 roku.

Na wspomnianej wyżej rozprawie Sąd oddalił wniosek pozwanego o dołączenie do akt sprawy umowy spółki powoda oraz uchwał o zatwierdzenie sprawozdań finansowych znajdujących się w aktach rejestrowych oraz o przejrzanie przez sędziego wyznaczonego tych akt. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że procedura cywilna nie przewiduje dowodu „o doręczenie oraz przejrzanie akt”. Ponadto nie mogło umknąć uwadze Sądu, iż stosownie do treści art. 8 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym)(Dz. U. 2015, poz. 978) - dalej także jako ust. o KRS; rejestr ten jest jawny, ponadto każdy ma prawo przeglądania akt rejestrowych podmiotów wpisanych do Rejestru, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 10 ust. o KRS). Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że pozwany z łatwością sam mógł przejrzeć akta rejestrowe powodowej spółki, a następnie przedłożyć Sądowi stosowne dokumenty. Zatem powoływanie przez stronę pozwaną wniosku dowodowego w takiej formie, w ocenie Sądu, miało na celu wyłącznie przedłużenie postępowania dowodowego. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż na podstawie art. 17 ust.

o KRS domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe, zaś pozwany, jak już wspomniano, nie zaferował Sądowi żadnego dowodu, który powyższe domniemanie by obalił.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty tytułem ceny sprzedaży. Niewątpliwie podstawę roszczenia powoda stanowiły umowy sprzedaży zawarte przez tego ostatniego z Przedsiębiorstwem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o., która to spółka po zawarciu wskazanych umów uległa przekształceniu w spółkę komandytową, której w myśl art. 553 k.s.h. przysługują prawa i obowiązki spółki przekształcanej. Wobec powyższego, pozwana ex lege stanowi podmiot praw i obowiązków wynikających z umów powołanych przez powoda (por. także A. Szumański, Prawo spółek, 2001, s. 881; A. Witosz, Kodeks, s. 1231; S. Krześ, Kodeks, s. 631-633). Legitymacja bierna strony pozwanej nie budziła więc wątpliwości. Nie była także kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd nie miał również wątpliwości, co do zdolności procesowej powoda w toku całego procesu. Pozwany wprawdzie w odpowiedzi na pozew lakonicznie podniósł, że występują braki w organie uprawnionym do reprezentacji powoda, albowiem wygasły mandaty członków zarządu powodowej spółki, jednakże okoliczności tej nie wykazał. W celu udowodnienia przedmiotowej kwestii pozwany wniósł o dołączenie akt rejestrowych powodowej spółki, bądź też ich przejrzenie przez sędziego wyznaczonego, zaś wnioski ten, z uwagi na podniesioną przy ocenie dowodów argumentację został przez Sąd oddalony. Z uwagi na powyższe, mając na uwadze domniemanie wskazane w art. 17 ust. o KRS, a także dokumenty dołączone do akt sprawy przez stronę powodową (tj. protokoły Zgromadzenia Wspólników powodowej spółki k. 269-281) uznać należało, że w powód w toku procesu posiadał organ uprawniony do reprezentacji.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód dochodząc w procesie zapłaty ceny winien więc w myśl art. 6 k.c. wykazać, że spełnił wobec pozwanego wszystkie obowiązki sprzedawcy. Jest jednak z obowiązku tego zwolniony w takim zakresie w jakim pozwany nie zakwestionował powołanych przez powoda okoliczności, albowiem dowodzenia w sprawie zgodnie z treścią art. 229 k.p.c. wymagają jedynie kwestie sporne. Zakres postępowania dowodowego w sprawie jest więc pochodną zakresu zaprzeczenia strony pozwanej wyrażonego w sposób zgodny z procedurą w stosownym piśmie procesowym, w przedmiotowej sprawie – odpowiedzi na pozew. Jednakże w każdym przypadku pozwany pamiętać musi, że omawiane zaprzeczenie musi być wyraźne i mieć charakter konstruktywny.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniesionej w niniejszej sprawie podniósł zarzut zapisu na sąd polubowny, a ponadto zaprzeczył okoliczności, aby osoba uprawniona do działania w imieniu pozwanego składała zamówienia powołane w pozwie, w szczególności by strony uzgodniły cenę nabycia towarów wyszczególnionych w załączonych do pozwu fakturach oraz, że towary wskazane w fakturach i dokumentach WZ zostały pozwanemu wydane.

Odnosząc się do zarzutu zapisu na sąd polubowny pozwany twierdził, że do przedmiotowych umów sprzedaży zastosowanie miały „Ogólne Warunki Umów Sprzedaży Towarów i Usług, na podstawie których Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. nabywa towary i usługi” (dalej także jako OWU), stosowane przez poprzednika prawnego pozwanego, a zamieszczone na jego stronie internetowej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 wyżej wymienionych OWU wszelkie spory wynikłe między stronami umów, do których zastosowanie miały wspomniane OWU rozstrzygać miał sąd polubowny.

W myśl art. 1161 § 1 k.p.c. poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego wymaga umowy stron, w której należy wskazać przedmiot sporu lub stosunek prawny, z którego spór wyniknął lub może wyniknąć (zapis na sąd polubowny). Zgodnie z art. 1162 § 1 k.p.c. zapis na sąd polubowny powinien być sporządzony na piśmie. W myśl § 2 powołanego przepisu, wymaganie dotyczące formy zapisu na sąd polubowny jest spełnione także wtedy, gdy zapis zamieszczony został w wymienionych między stronami pismach lub oświadczeniach złożonych za pomocą

środków porozumiewania się na odległość, które pozwalają utrwalić ich treść. Powołanie się w umowie na dokument zawierający postanowienie o poddaniu sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego spełnia wymagania dotyczące formy zapisu na sąd polubowny, jeżeli umowa ta jest sporządzona na piśmie, a to powołanie się jest tego rodzaju, że czyni zapis częścią składową umowy.

Przy sporządzaniu zapisu na sąd polubowny zasadą jest więc wymóg zwykłej formy pisemnej. Przyjmuje się, że dla zachowania wymogów zwykłej formy pisemnej konieczne jest podpisanie przez każdą ze stron oświadczenia o poddaniu sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Dopuszczalne jest jednak zawarcie umowy poprzez wymianę dokumentów.

Bezspornie między stronami procesu nie doszło do równoległego podpisania umowy sprzedaży zawierającej zapis na sąd polubowny, ani też do wymiany dokumentów zawierających stosowne oświadczenia o poddaniu rozstrzygnięcia sporów sądowi polubownemu. Umowy, których zapis ten – jak twierdził pozwany – miał dotyczyć zawarte zostały w formie ustnej. Powód zaprzeczył okoliczności istnienia między stronami zapisu na sąd polubowny, a i pozwany nie odwoływał się do okoliczności pisemnego poddania sporów takiemu sądowi. Żądając oddalenia powództwa powołał się bowiem na sporządzenie wspomnianego zapisu w drodze akceptacji przez powoda ogólnych warunków sprzedaży pozwanego, podanych do publicznej wiadomości na stronach internetowych pozwanej spółki. Wydaje się więc, że uzasadnienie dla twierdzeń strony pozwanej stanowić winna regulacja wynikająca ze zdania trzeciego art. 1162 § 2 k.p.c. odnosząca się do tzw. klauzuli arbitrażowej przez odesłanie (szerzej A. W., Klauzula arbitrażowa przez odesłanie, PS 2005, nr 1, s. 68). Zgodnie z tym przepisem powołanie się w umowie na dokument zawierający postanowienie o poddaniu sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego spełnia wymagania dotyczące formy zapisu na sąd polubowny, jeżeli umowa ta jest sporządzona na piśmie, a to powołanie się jest tego rodzaju, że czyni zapis częścią składową umowy. Owe „dokumenty”, na które powołują się strony w umowie, to najczęściej właśnie ogólne warunki umów, które przewidują poddanie sporu sądowi polubownemu (A. W., Klauzula arbitrażowa..., s. 63). Umowa stron, w której następuje odesłanie, to umowa regulująca stosunek prawny między stronami. Aby jednak wspomniane odesłanie wywarło skutki zawarcia zapisu na sąd polubowny, nawiązana pomiędzy stronami umowa musi mieć formę pisemną w rozumieniu art. 1162 § 1 k.p.c. oraz wyraźnie odwoływać się do „dokumentu”, w którym znajduje się poddanie sporu sądowi polubownemu. W świetle powołania się przez strony na wspomniany „dokument”, zapis na sąd polubowny stać się ma częścią składową umowy stron. Nie jest przy tym wymagane, aby strony wyraźnie zaznaczyły, że chodzi im o włączenie do ich umowy zapisu na sąd polubowny, ale konieczne jest, aby widoczna była intencja, że regulacje „dokumentu” stają się integralną częścią umowy. Odesłanie do dokumentu zawierającego zapis powinno mieć charakter wyraźny i czynić zapis częścią składową umowy (wyrok SN z 12 października 2012 r., IV CSK 82/2012, LexisNexis nr (...)). Nie jest zatem wystarczające, w przypadku gdy jedna ze stron w swej działalności posługuje się wzorcami umów, które zastrzegają klauzulę arbitrażową, aby wzorzec taki został doręczony drugiej stronie przy zawarciu umowy (art. 384 k.c.), jeśli strony nie zaznaczyły wyraźnie w treści umowy, że postanowienia wzorca stają się jej częścią.

Niewątpliwym jest, że strony powołanych przez powoda umów nie zawierały ich w formie pisemnej, w konsekwencji nie ma wątpliwości, co do tego, że w relacjach umownych między stronami nie nastąpiło pisemne odesłanie do ogólnych warunków sprzedaży strony pozwanej i to także w kontekście uznania ich za integralne części zawartych umów, co jest już wystarczające do przyjęcia, że nie doszło do zawarcia między stronami zapisu na sąd polubowny. Bezspornie także nie doręczono powodowi przy zawarciu umów wzorca umowy zawierającego zapis na sąd polubowny, a nie jest – jak wspomniano wyżej – wystarczającym do przyjęcia, że doszło do zapisu posługiwanie się wzorcem ogólnych warunków zastrzegającym klauzulę arbitrażową, do czego w istocie odwołał się pozwany wnosząc o odrzucenie pozwu. W orzecznictwie wskazano, że akceptacja dokumentu widocznego na stronie internetowej (on-line) nie czyni zadość wymaganiom zachowania formy właściwej do zawarcia zapisu ani w świetle Kodeksu postępowania cywilnego, ani w świetle art. II ust. 1 i 2 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych sporządzonej 10 czerwca 1958 r. w Nowym Jorku (postanowienie SN z 22 lutego 2007 r., IV CSK 200/2006, LexisNexis nr (...), OSNC 2008, nr 2, poz. 25). Sąd nie znalazł więc podstaw do uznania, że do zawarcia umowy o zapis na sąd polubowny między stronami doszło.

Ponadto, nawet jeżeli przyjąć by, iż zapis ten mógłby obowiązywać w sytuacji umieszczenia go w OWU, to w ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać aby wspomniane OWU wiązało strony. Podkreślić należy, że stosownie do treści art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Ponadto § 2 tego artykułu stanowi, że w razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego. Zgodnie zaś z § 4 jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności.

Strona pozwana zaprzeczyła, aby przedmiotowe OWU obowiązywały strony, zaś procesu strona pozwana w toku procesu nie przedstawiła żadnego dowodu, który pozwalałby przyjąć, iż OWU zostało doręczone powodowi przed zawarciem umów sprzedaży. Nie sposób również uznać, aby w stosunkach gospodarczych zwyczajowo przyjętym było posługiwanie się wzorcem umowy przez kupującego towary. Nadto pozwany nie udowodnił aby powód mógł z łatwością zapoznać się z treścią OWU. Zauważyć także należy, że w rejestrze przedsiębiorców KRS poprzednik prawny pozwanego nie umieścił adresu strony internetowej, na której według pozwanego wspomniane OWU się znajdowały, wobec czego powód nie mógł mieć pewności, że powoływana przez pozwanego strona internetowa należała do pozwanego. Nie umknęło uwadze Sądu, że pozwany nie zdołał także udowodnić aby treść OWU była udostępniona na stronie poprzednika prawnego pozwanego w okresie od lipca do października 2012 roku, z dołączonego do odpowiedzi na pozew aktu notarialnego wynika jedynie, iż treść OWU dostępna była na stronie pozwanego w dniu 20 marca 2013 roku. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż powoływane przez pozwanego OWU nie miało zastosowania do umowy sprzedaży łączących strony procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował okoliczności, aby osoba uprawniona do działania w jego imieniu złożyła zamówienia załączone do pozwu, że strony uzgodniły cenę nabycia towarów oraz, że towary za które powód domaga się zapłaty zostały mu wydane. Pozwany nie zakwestionował natomiast faktu zaksięgowania faktur powoda opiewających na kwoty dochodzone pozwem, nie podniósł twierdzeń i dowodów na to, że dokonano ich zwrotu jako niewłaściwie wystawionych, nie żądał korekty tych faktur. Nadto pozwany kwestionował dostarczenie towarów objętych wszystkimi fakturami, gdy bezsporne było, że część należności z tych kwestionowanych faktur sam zapłacił. Wreszcie co najistotniejsze, twierdzeniom pozwanego sprzeciwia się treść łączącej strony umowy cesji z dnia 19 lutego 2013 roku. Nie ulega wątpliwości, iż umowę tę strony zawarły w odpowiedzi na skierowane do pozwanego przez powoda w dniu 15 lutego 2013 roku wezwanie do zapłaty, w którym wskazano faktury stanowiące podstawę przedmiotowego roszczenia powoda (k. 100-101). We wspomnianej umowie cesji pozwany, w sposób jednoznaczny i bezpośredni uznał i potwierdził, że powodowi przysługuje wobec niego roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu zatem dokonane w odpowiedzi na pozew zaprzeczenie zawarcia umów sprzedaży, uznać należało za dokonane jedynie celem przedłużenia postępowania i uniknięcia odpowiedzialności. Nadto postawa pozwanego w toku postępowania zmierzała w istocie do jego przedłużenia. Składanie w toku postępowania przez pozwanego niepodpisanych pism procesowych, doprowadzenie do braku organu uprawnionego do reprezentowania pozwanej spółki, pozwala przyjąć, że poprzez te czynności pozwany zamierzał uniknąć odpowiedzialności za zaciągnięte zobowiązania. Zauważyć należy, że A. S., który składał w imieniu pozwanego pisma procesowe w niniejszej sprawie jest prokurentem pozwanej spółki, ale również akcjonariuszem komplementariusza pozwanego, drugim zaś akcjonariuszem komplementariusza pozwanego jest B. S., która jest matką A. S.. Z uwagi na powiązania rodzinne łączące akcjonariuszy komplementariusza pozwanego nie powinno być problemu z powołaniem osób do organów tej spółki, zaś tak długie niepowoływanie członków zarządu następowało zapewne, aby uniemożliwić i utrudnić niniejsze postępowanie, tym bardziej, iż zgodnie z §7 ust. 2 statutu Spółki Akcyjnej (...) w zw. z art. 399 § 3 k.s.h. każdy z wyżej wymienionych akcjonariuszy mógł zwołać walne zgromadzenie w celu wybrania członków zarządu.

Postawa pozwanego przejawiająca się w nie znajdującym potwierdzenia w stanie faktycznym zaprzeczeniu oraz działania podejmowane w celu przedłużenia postępowania, winny być oceniona jako sprzeczne z art. 3 k.p.c., naruszające dobre obyczaje. Takie zachowanie pozwanej sprzeczne z regulami uczciwego obrotu nie może podlegać ochronie prawnej. Zaprzeczenia pozwanej uznać zatem należało jako nieskuteczne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powód udowodnił, że strony łączyły umowy, za które dochodził ceny sprzedaży oraz, że sprzedany towar dostarczył pozwanemu. Wobec czego, na podstawie art. 535 k.p.c. mógł domagać się od pozwanego – jako kupującego - spełnienia świadczenia w postaci zapłaty umówionej ceny za sprzedany towar, albowiem strony były zgodne co do tego, że pozwany nie uiszczył na rzecz powoda wskazanych w pozwie należności.

W konsekwencji, Sąd roszczenie powoda uznał za zasadne i w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 535 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lutego 2013 roku.

Roszczenie powoda co do odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd uznał za zasługujące na uwzględnienie, albowiem nie ma wątpliwości, że pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczeń pieniężnych wobec powoda. Termin naliczania odsetek ustawowych wskazany przez powoda przypadła po terminach płatności, wskazanych na poszczególnych fakturach VAT, a ponadto zgodny był z § 1 ust. 3 umowy stron z dnia 19 lutego 2013 roku, która to umowa nie została przez strony rozwiązana.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc, przy czym z uwagi na wprowadzenie z dniem 1 stycznia 2016 r. do kodeksu cywilnego oprócz odsetek ustawowych (art. 359 kc) także odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 kc), należało, w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości co do wysokości odsetek ustawowych za okres przed 1 stycznia 2016 r., dokonać zastrzeżenia, że zasądzone odsetki ustawowe za okres przed 1 stycznia 2016 r. należą się w wysokości odsetek ustawowych, o którym mowa była w art. 481§2 kc w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw Dz. U. 2015 poz. 1830).

Zgodnie z art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym.

Na mocy art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie powód skutecznie cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych, których domagał się za okres od terminów płatności wskazanych w poszczególnych fakturach do dnia 19 lutego 2013 roku, jednocześnie zrzekając się roszczenia w tym zakresie. Skuteczność tej czynności nie wymagała zatem zgody pozwanego Sąd nie znalazł również podstaw do uznania powyższego cofnięcia pozwu za niedopuszczalne.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 355§1 k.p.c., w pkt 2 wyroku, umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód ograniczył powództwo.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 7 oraz § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Powód tytułem kosztów procesu poniósł łącznie 28.873 zł: 14.396 zł opłata sądowa od pozwu, 14.400 zł

wynagrodzenie radcy prawnego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 60 zł tytułem opłaty od wniosku za wydanie odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS.

Sąd uwzględnił wniosek powoda o przyznanie mu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej, wynikającej wyżej wymienionego rozporządzenia. W ocenie Sądu, w analizowanej sprawie przesłanką podwyższenia wynagrodzenia powoda był zwiększony nakład pracy pełnomocnika powoda, który wywołany był działaniem strony pozwanej, albowiem wobec braku organu pozwanego pełnomocnik powoda zmuszony był wystąpić z wnioskiem o ustanowienie dla pozwanego kuratora, a ponadto odnosić się do bezzasadnych zarzutów pozwanego w przedmiocie braku organu w powodowej spółce.

/-/ SSO Piotr Marciniak